

μεν τὸν κόσμον καὶ τοὺς περισπασμούς του, δταν ἀναρίθμητα θάρη Ολίβωσι τὴν ψυχὴν ἡμῶν καὶ τὸ ἐνεργὸν ἡμῶν κινδυνεύῃ ν' ἀποκνιγῇ ἀπὸ τὰς ἐργασίας τοῦ ἐπαγγέλματος ἡμῶν, μᾶς δέχεται τότε τὸ θέατρον καὶ εἰς τὸν ἐνταχον αὐτοῦ κόσμον λητμονοῦμεν τὸν ἀληθῆ, ἀποδίδομεν ἑαυτοὺς εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, ἡ αἰσθησις ἡμῶν ἐξυπνᾷ, σωτήρια πάθη ταρασσουσιν ἡρέμα τὴν κεκοιμισμένην ἡμῶν φύσιν καὶ κινουσι τὸ αἷμα μὲ ἀναβρασμοῦ δροσιστοῦς. Ὁ δυστυχεὺς θρηγῶν ἐνταῦθα διὰ ξένα κακὰ ἀποθρηνεῖ τὰ ἴδια του, ὁ εὐτυχὴς ἀνανήγει καὶ ὁ ἀσφαλὴς φοβεῖται. Ὁ ἐμπαθὴς θηλυδρίας ἀποκνηρύνεται πως καὶ γίνεται ἀνὴρ· ὁ ὠμὸς βάρβαρος ἀρχεται ἐνταῦθα κατὰ πρώτην φορὴν τοῦ αἰσθάνεσθαι. Καὶ τότε τέλος — ὁποῖος θρίαμβος διὰ σέ, ὦ φύσις, τοσάκις καταπατουμένη καὶ τοσάκις ἀνισταμένη, φύσις! ἐν ἄνθρωποι ὄλων τῶν κλιμάτων καὶ ζωῶν καὶ τάξεων, ἀπορρίψαντες ὅλα τὰ δεσμὰ τῆς ἀφιλοκάλου κακοτεχνίας καὶ τοῦ συρμοῦ ἐλευθερωμένοι ἀπὸ ὄλων τῶν ἀναγκῶν τῆς εἰμαρμένης καὶ διὰ μιᾶς συνδετικῆς συμπαιδείας ἡνωμένοι, καταντήσωσι γένος ἓν, λησμνήσωσι τὸν ἑαυτὸν των καὶ τὸν κόσμον καὶ πλησιάζωσι τὴν οὐράνιον των καταγωγὴν· ἑκάστος κατὰ μέρος θέλει τότε ἀπολαβεῖ τὸς ἀγαλλιᾶσθαι ὄλων, δυναμωμένους καὶ ὠροῦσμένους ὡς ἐκ τῆς ἀπὸ μυρίων ὀφθαλμῶν ἀντανεκλάσεως, καὶ τὸ στήθος αὐτοῦ θέλει δίδει τότε εἰς ἓν μόνον αἶσθημα χώραν εἰς τὸ ὅτι εἶναι ὄντως ἄνθρωπος.

A. Σ. Κ.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ ΠΑΙΓΝΙΑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Συνέχεια, ἰδὲ Τεῖχη IB' καὶ IG'.)

Τελοσπάντων, ἡ σημαία κατεβιβάσθη, καὶ ὁ Μορφεὺς μᾶς ἀνήγγειλε, διὰ τοῦ σημείου τὸ ὁποῖον γνωρίζετε, ὅτι ἡδυνάμεθα ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῶν ἰδίων ἡμῶν υποθέσεων. Πρώτη ἡ νεᾶνις ἔλυσε τὴν σιωπὴν.

— Τὸ λοιπόν! κύριε, μοῦ εἶπε, πρὸ ὀλίγου ἤκουσα ἀπὸ τὸ στόμα σας λόγους ἐλπίδος· ἐφάνητε πεπεισμένος ὅτι ὑπάρχει μέσον ν' ἀποφύγω τὴν ἐπαπειλουσάν με τύχην. Ἄν οὕτως ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, λέγετε, ἐξηγήσατέ μου τί πρέπει νὰ κάμω, ποῖον μέσον ἔχω νὰ μεταχειρισθῶ.

— Ἀκούσατέ με προσεκτικῶς, κυρία μου, εἶπα μὲ

φωνὴν σοβαρὰν καὶ ἐπίσημον, ἀκούσατέ με προσεκτικῶς, καὶ ὑποσχεσθῆτέ μοι νὰ μὴ τρομάξετε ἀπὸ λόγους μου, ὅτι, καὶ ἂν περιέχουν ἀπροσδόκητους θείους ἀμφοτέρων ἡμῶν εἶναι τόσον ἀλλόκοτος, ὥστε ἀνόμοιος μὲ τὰς συνήθεις τοῦ βίου ἐξεις, ὥστε ἀρμόζει παντάπασιν νὰ συγίτετε ὅσα μέλλετε νὰ ἴδωτε μετὰ τὴν καθημερινὴν πλαστικήν. Πρὸ πάντων πὼν πρέπει νὰ μὲ διβαιώσετε ὅτι αἰσθάνεσθε διαβεβαιωμένοι ὅτι ἐμὲ ἐμπιστοσύνην πλήρη, τῆς ὁποίας εἶμαι μάρτυς ὁ Θεὸς· ὅτι δὲν θὰ κατακραθῶμαι νὰ μοῦ ὑποσχεσθῆτε ὅτι θὰ μὲ ἀκούσετε μέχρι τῆς ἁλικίας καὶ μὴ διακόψετε· ὑπὸ τὸν ἔρον τοῦτον, ἡλικίᾳ· ἀλλ' ὑπὸ μόνον τὸν ἔρον τοῦτον. Συνεπεί —

— Τὸ ὑπόσχομαι, κύριε, εἶπε μὲ φωνὴν ἰσχυρὰν καὶ τρεμουσαν.

— Κυρία μου, ἡκολούθησα λαμβάνων τὴν ἐπιστολήν σου μετὰ τὴν κατανοητικὴν ἐπιστημότητα, καὶ δὲν εἶδεξαι κάμειαν ἀντίστασιν· κυρία μου, εἶπα, ὅτι εἶπετε πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμὲ με πιστεύετε ἄνθρωπον τίμιον· μόνον ἡ διβίασιν τῆς ἡττοῦς ἰκανὴ νὰ μὲ πείσῃ νὰ λύσω τὴν σιωπὴν μου· ἀλλὰ καὶ μὴ μόνον ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποφασίσω. Σὺ πρὸ ὀλίγου εἶπε, ἐπειδὴ ἡ ὑπανάδρεία σας δὲν ἐλίσθη, εἰστε ἀκόμη, δόξα τῷ Θεῷ! εἰς καιρὸν πῆτε ὄχι· ἀντετάξατε — καὶ κατὰ τοῦτο εἶπα καὶ ἐπὶ τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρὸς διότι ὁ πατὴρ σας, ἐπὶ τῇ προφάσει τῆς εὐπείας σας καὶ τοῦ μέλλοντός σας, θὰ νομίσῃ ὅτι ἐπεὶ μεταχειρισθῇ τὴν βίαν, τὸν ἡθικὸν καταναγκαστὸν ὁποῖον, ἐννοῶ, ἐπὶ τέλους θὰ ἐνδύσεται· εἰς τὸν ὅπλον πρὶν κατὰ τοιαύτης φοβερᾶς ἐπιβροχῆς ὅπως ἀδύνατον τῆς ὑποχωρήσεως... τῆς ἐπὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ.

Οἱ λόγοι μου ἐπεριτυλίσσοντο εἰς τόσας περὶ φειδῶν καὶ προφυλάξεις ῥητορικάς, ὥστε ἡμῶν τῆς ἐντελῶς ἀκατανόητος.

Οἱ μεγάλοι καὶ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, φωτίζοντες τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων τῆς νυκτός, μὴ ἔσαν ἀποροῦντες, ἐρωτῶντες σχεδὸν, καὶ ἔπειτα ἐπὶ τῆς μορφῆς μου τὸ ἀπαραίτητον εἰς τοιαύτην ἐνδοκίμῳ προοίμιον σχολίον. Ἠκολούθησα μὲ τὸν τοῦ δισταγμοῦ καὶ τῆς ἀμηχανίας τόνον, εἰς τὸν ἐν τούτοις καὶ δισταζῶν καὶ ἀμηχανῶν.

— Ἀλλοίμονον! τὸ ὁμολογῶ, ἐν καὶ μόνον μὴ δύναται νὰ σᾶς ἐντιχύσῃ εἰς τὴν ἀπόρρητον ἀντιστάσεως, ὥστε νὰ μὴ ὑποχωρήσετε ἀπὸ τὴν φωνίαν ἥνι γενομένης, πραγμάτων θετικῶς ἐπιβεβαιωμένων. Καὶ τὸ πρᾶγμα τοῦτο αἰσθημα, τὸ ὁποῖον ἐπείσε καὶ ἐμὲ νὰ διαλύσω ἐπίσης ἐντελῶς καὶ θετικῶς συμφωνηθέντα· τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν μ' ἐβίασεν νὰ λάβω σᾶς ἐλπομαι κάπου ὅτι, ὅσον καὶ ἂν ᾖναι ἀδύνατον εὐπειθείας, ἡ νεᾶνις ἡ ἔχουσα τὸν ἐρωτα εἰς τὴν βίαν, ἔχει καὶ τὴν δύναμιν νὰ προστατεύῃ τὸν τοῦτον καὶ νὰ διατηρηθῇ δι' αὐτόν. Ὁ ἐν τούτοις εἶχετε ἐρωτα.

Ἡ νεᾶνις ἐκινήθη.